



Đorđe Lojančić



Đavolski je spor, kao kornjača. Trči s naporom, jedva diže svoje teške noge. Gadna mana za centar-halfa. Kad ga protivnički vođa navale ostavi iza svojih peta onda mu je put ka голу bez prepreka. Ima vremena čak i da se namešta, da okleva malo, da bira u koji će ugao da puca i kako će najlakše savladati čuvara protivničke mreže.

Kad ga pređu...

Treba, međutim, prvo skočiti pa reći hop !

Jer Lojančić se ne prelazi tako lako. Potrebno je mnogo umešnosti, puno lukavstva, savršeno vladanje loptom, brz i vešt manevar pa zaobići tog diva, koji je izrastao kao kakav rast i širokim prsima i snažnim telom štiti pozadinu svoga gola.

On je težak i trom, kreće se sporo, ali on najčešće pre dohvati loptu od protivničkog igrača. On zna svoju manu,

svestan je toga da kad ugleda protivnikova leđa da ga više ne može stići i zato nastoji da odnese pobjedu u sukobu za loptu. On se postavlja tako da je teško s njim izaći na kraj. Uvek je tu, na domaku lopte, baš kao vaša senka, iako se ne pridržava principa bez kojih se ne može zamisliti centar-half policajac. On je izgradio svoj način igre, zasnovan na bogatom iskustvu i sjajnim tehničkim sposobnostima.

Majstor u dodavanju, umetnik u baratanju s loptom, profesor u izvođenju kombinacija i sprovođenju najkorisnije taktike. Ali spor, toliko spop, tako nepokretan, težak, trom da vam to prosto ide na nerve.

Kada bi skinuo nekoliko kilograma, kada bi vežbao trčanje na kratke staze i brze sprintove, kada bi...

...Ali to su samo puste želje. Ovakav kakav je ipak vam je drag, jer ume da oduševi sjajnim potezima, da raspoloži uspelim trikom, kakvom umešnom podvalom kojoj nasednu čak i iskusni futbalski asovi.

LJUBOMIR VUKADINOVIĆ